

[Petra Petersen.]

her også i dette specielle tilfælde, kommer jeg som lægmand og må fremføre de rent menneskelige betragtninger, jeg har fundet frem til ved gennemgangen af dette lovfor-
 slag.

Min gruppe finder, at den ordning, lovfor-
 slaget tilsigter, er betydeligt bedre end den, vi nu har. For os står det som det vigtigste i en lovgivning af denne art, at det er den svageste af parterne, barnet, der får beskyttelsen. Når et ægtepar eller en enlig adopterer et barn, skyldes det oftest savnet af et barn, enten fordi de pågældende ingen børn har, eller fordi man ønsker sig endnu et eller flere børn i en børneflokk. Langt de fleste af de børn, der adopteres på denne måde, har i forvejen kun ringe forbindelse med deres slægt. Hvis et barn før fødslen bliver bestemt for at skulle bortadopteret, får det ingen tilknytning til sin virkelige moder. Når det er tilfældet, og når det sidste personlige bånd kappes over ved adoptionen, bør barnets tilknytning til den nye familie være den stærkest mulige. Det kan efter min mening aldrig være godt, at et barn bortadopteret med forbehold.

Kommer barnet ind i et hjem, hvor der i forvejen er børn, eller får det senere søskende, er det for alle parter, både for det barn, der bliver adopteret, og for de andre børn, bedst, at de står lige også i spørgsmålet om arv. Jeg vil give den højtærede minister så fuldkommen ret, når han i sin fremsættelsestale siger, at det ikke er vanskeligt at forestille sig, hvad det kan betyde for et adoptivbarn at erfare, at det er adopteret med svage retsvirkninger. Jeg tror, enhver kan forstå, at det vil være slemt for et sådant barn, hvis det går op for det, at det har andre betingelser i familien end de øvrige børn. Der er lige så rigtigt, at langt de fleste mennesker, som ønsker at adoptere et barn, tager det som noget ganske givet, at barnet får samme rettigheder, som hvis det var født i familien. Langt, langt de fleste kan slet ikke forstå, at dette barn ikke har samme rettigheder som andre børn.

I lovforslagets kapitler 1 og 2 søger man at knytte barnet og adoptivforældrene så stærkt sammen som muligt, og når man ved, at den højtærede justitsminister netop søger at få en lov, der tilfredsstiller hoved-

gruppen af adoptivforhold, og ser bort fra særtilfældene, hvad jeg absolut synes er rigtigt, kan jeg ikke rigtig forstå, hvorfor kapitel 3 om ophævelse af adoptionsforhold er formuleret, som tilfældet er, idet det efter min mening tager sigte på særtilfælde. Adopterer et ægtepar et barn, er det, bortset fra ganske få undtagelsestilfælde, for at få udfyldt et savn, og de tager glæden ved at have barnet, såfremt det går godt, og i de fleste tilfælde må man regne med, at det også går godt. Men skulle nu det barn falde uheldigt ud, synes jeg, adoptivforældrene må tage dette med. Det gør også langt de fleste adoptivforældre på samme måde, som et barns virkelige forældre ville gøre det. Derfor mener jeg, at ophævelse af adoptivforhold må høre til undtagelserne. Lovforslaget tager i kapitel 3 et hensyn til disse undtagelsestilfælde udover, hvad man kunne forvente efter indholdet af kapitlerne 1 og 2.

Jeg kan ikke rigtig se, hvorfor man gør det. Ophævelse af et adoptivforhold, som det er foreslået i §§ 17—19, har efter min mening kun to sider. For det første kan man fritage adoptivforældrene for økonomiske forpligtelser overfor adoptivbarnet, og for det andet kan adoptivforældrene frigøres for barnet og for det, man almindeligvis kalder for skammen, for desværre findes der endnu mennesker, som synes, at det er en skam at have et barn, der er åndssvagt eller evnesvagt eller sindssygt. Hvis man adopterer et barn som spædt, kan man vel ikke, hvis barnet ikke er fuldkommen abnormt, skønne om dets evner; det kan man givet ikke. Jeg vil indrømme, at det er trist for et forældrepar at tage et barn til sig, som de venter meget af, og så opdage, at barnet ikke svarer til de forventninger, de har nærret til det. Men som det også sker, kan adoptivforældrene lade foretage undersøgelser angående barnets slægt, før de antager barnet som deres eget. Der er da heller ingen forældre, der ved, hvordan deres eget barn vil falde ud; selv sunde og normale forældre kan få abnorme børn. Jeg tror som sagt, at langt de fleste adoptanter, der har levet sig sammen med barnet, også vil føle for det, som om det var deres eget, og det hører da også til undtagelserne, at børnene falder så uheldigt ud.

Der er noget i disse paragraffer om op-